

Jakab a bábok között

Az ajtót résnyire nyitva felejtették, Jakab tehát besurrant. A nyitva felejtett ajtó résén át olyan hívogatóan meleg fény áradt a szürke folyosóra, hogy egyszerűen nem lehetett kint maradni. A szobába érve Jakab tátott szájjal megtorpant. Mindenütt bábok lógtak. A zsinórok könyököktől, bokájuktól, válluktól, fejbúbjuktól tartottak a magasba. A helyiség ugyan nem volt valami tágas, a plafonja mintha hiányzott volna. Odafent a sötét égbolt. Különös, gondolta a fiú. Közelebb lépett a bábokhoz. Csak most vette észre, hogy mindegyiket róla mintázták. Bár furcsállotta a dolgot, nem esett kétségbe, nem rémült meg. Óvatosan hozzányúlt az egyikhez, és finoman meglökte. A báb hintázott kicsit a köteleken, aztán megállt. Jakab még alaposabban szemügyre vette fából faragott képmásait, és látta, hogy közel sem

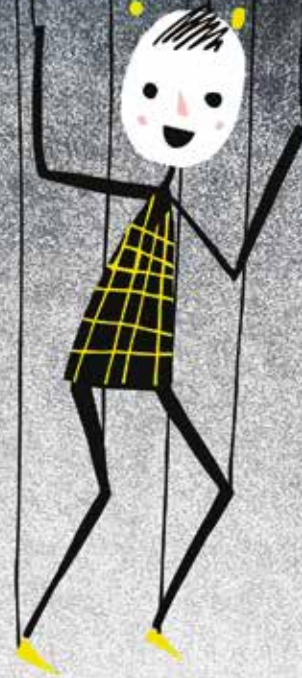
egyformák. Az egyiknek vidám, a másiknak komisz, a harmadiknak bánatos a képe. Az egyik fiatalabb, szinte még baba, a másik Jakabnál is idősebb. Mi lehet ez a hely, tűnődött a fiú. Ekkor nyugodt, mély hang szólalt meg a semmiben:

- Most biztos azon tűnődsz, mi lehet ez a hely... Igazam van?

Jakab meresztgette a szemét, de a csüngő bábok erdejében nem látott senkit. Aztán... mintha idős úr lépdelt volna át a szobán. Végre kiért a bábok takarásából. Ősz, kedves arcú aggastyán volt, olyan varázslóforma.

- Igen - válaszolta kissé megilletődve Jakab. - Pont ezen töprengtem. Hogy miért van itt ez a sok, engem mintázó bábu.

- Ezek emlékek - mosolygott az öreg. - Az én emlékeim.

Jakab nem értette.

- Mindegyik bábú egy emlék? - csodálkozott. -
És mindegyik emléken én vagyok?

Az aggastyán bólintott. Gyöngéden
megsimogatta Jakab hátát. Különös, jóleső, ismerős
érzés volt.

- Így igaz - felelte az öreg, és Jakab látta, hogy a
bábuk integetnek neki. Mintha régóta várták volna.
Jakab most lepillantott saját testére. Könyökéből,
vállából, térdkalácsából zsinórok tartottak az ég felé.

- Te is ilyen emlék vagy - mondta csendesen az
aggastyán. - Csak éppen elcsatangoltál. Jó ideje
várunk rád.

Jakab valahogy mindezt természetesnek érezte.
Hogy ő is báb, emlék. Hogy régóta várnak rá. Hogy
ez az öregember több, mint holmi ismerős. Olyan
volt a szoba, mint az otthon.

Jakab még egyszer végigmérte, tapogatta
magát. Most vette csak észre, hogy a nyakában
cédula lóg, rajta a neve. Ja igen, jutott eszébe, ezt
kellett a bemutatkozáskor a nyakába akasztania ma
reggel, az új iskolában. Hogy ne felejtsek el a nevét
a többiek.

- Köszönöm! - szólt az öregember. - Most már
emlékszem.

Az idős Jakab szeretettel járta körül bábokként
lógó emlékeit, és így, hogy ez az iskoláskori emlék is
a helyére került, és látta a cetlin a nevét, már tudta,
hogy hívják.

Most már nem mondhatja rá senki, hogy
feledékeny, bugyuta vénember.

KAPITÁNY MÁTÉ